

เทศน์เช้า วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๘

พระอาจารย์สงบ มนสฺสวโร

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราเกิดมา ว่าโลกนี้คือละคร โลกนี้เหมือนละครเลย ถ้าเวลาเราเกิดมา เราเกิดมามันก็ออกจาก ถ้าเราไม่เกิดมา เราเข้าหลังฉาก

โลกนี้คือละคร เราเห็นหน้าฉากหลังฉากไป แต่ในชีวิตปัจจุบันนี้ เราเวลาเกิดเหมือนออกจาก เวลาตายไปเราไม่เห็นหลังฉาก เพราะเราไม่เห็นหลังฉาก เราถึงไม่เข้าใจว่ามันจะเป็นสภาวะ จิตนี้มันเป็นสภาวะแบบใดไป ความสุขความทุกข์อันนี้มันสลับตลอดเวลา มันไม่มีการตาย เห็นไหม

เวลาเกิดเป็นมนุษย์สำคัญมาก เวลาร่างกาย ร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งมหัศจรรย์มากนะ สิ่งมหัศจรรย์เพราะอะไร เพราะว่าเวลาการแพทย์เขาพิสูจน์แล้ว ร่างกายของมนุษย์มันเป็นสิ่งมหัศจรรย์แต่มันอยู่ชั่วคราวไป

ขนาดร่างกายเป็นความมหัศจรรย์ แล้วหัวใจมันมหัศจรรย์กว่านั้นไหม ถ้ามหัศจรรย์กว่าเรื่องสภาวะแบบนั้น แล้วสิ่งใดจะเข้าไปพิสูจน์ล่ะ

ในวงการแพทย์นะ เวลาโรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นมา ทางวิจัยเขาวิจัยยังไม่ได้ บางโรครักษาไม่ได้ อย่างเช่นโรคมะเร็ง โรคต่างๆ เวลาเกิดขึ้นมาแล้วถึงว่ามันเป็นเหตุสุดวิสัย เพราะไม่มียาที่รักษามันได้

ขนาดที่ว่าเป็นวัตถุอย่างนี้ เรายังไม่มีอำนาจจะชนะมัน แล้วที่ว่าโรคของหัวใจ เพราะหัวใจคนเกิดมา ก็เลส มันมีโรคอยู่ในประจำใจของมัน ทุกหัวใจมีโรคประจำตัว ประจำใจดวงนั้น ถ้าไม่มีโรคประจำใจดวงนั้น มันจะไม่มีแรงขับเคลื่อน ถ้าไม่มีแรงขับเคลื่อน มันจะไม่มีอาการเกิดใจ

สิ่งที่ไม่มีการเกิด ไม่มีการเกิด ไม่มีแรงขับเคลื่อน แต่หัวใจนั้นมีไหมละ มีสิ แต่เพราะมันได้กำจัด กำจัดเชื้อโรค กำจัดโรคออกไปจากหัวใจนั้นไง แล้วสิ่งนั้นก็มียู่ สิ่งที่มีอยู่ ถึงเป็นการยืนยันว่าความสุขอันละเอียดเป็นความสุขอันนั้นไง นี่ความสุขสิ่งสภาวะแบบนั้น

โลกนี้คือละคร โลกนี้คือละคร เวลาออกมาแสดงสภาวะแบบนั้น แต่เวลาเกิดขึ้นมา สิ่งนี้เป็นความมหัศจรรย์ มหัศจรรย์แล้วมันต้องเกิดด้วย เพราะอะไร เพราะว่ามันมีโรคอยู่ในหัวใจใช่ไหม แรงขับไล่มันมีอยู่ มันต้องเกิดแน่นอน

เวลาเกิดขึ้นมา สิ่งนี้เป็นบุญกุศล การเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นบุญกุศลมาก ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปรียบเหมือนเต่าตาบอดแล้วดำอยู่ในทะเล โผล่ขึ้นมาจะ ถ้ามีปวงอยู่ในทะเล โผล่เข้ามาในปวงนั้น เหมือนกับได้เกิดเป็นมนุษย์ไง

การเกิดของใจเกิดมหาศาลเลย เกิดสภาวะแบบนี้ เกิดตายๆ เพราะมันมีแรงขับเคลื่อน สิ่งที่มีแรงขับเคลื่อนอยู่ที่นี่ เราจะบังคับสิ่งนี้ได้ สิ่งนี้จะว่าเป็นสุตวิสัยก็ไม่ใช่ เพราะอะไร เพราะถ้าเป็นการสุตวิสัย คนที่ตาดีเขาเห็นไง คนตาดีคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นสภาวะสิ่งนี้ ถึงให้ทำบุญกุศลไ

ให้ทำบุญกุศล อย่าทำบาปอกุศล เพราะบาปอกุศล ก็เลศตมหาความทะยานอยากมันมีในหัวใจ มันต้องการความสะดวกสบาย มันต้องการทางลัดใจ สิ่งที่เป็นทางลัด เขาวิตเขาเปรียบ เขา มันเป็นคนฉลาดใจตลอดไป ทำคนอื่น แต่ได้ผลกับใจของตัวเอง ผลของใจตัวเองเป็นการกระทำนั้น เกิดจากเจตนา นั้นจะฉลาดสภาวะแบบนั้น ถึงให้ทำบุญกุศล ให้บุญพาเกิด เห็นไหม

จะว่าสุตวิสัย ทำไมคนตาดีเขามองเห็นละ คนตาดีเขายับยั้งความต้องการค้นหาความทะยานอยากได้ละ สิ่งนี้ต้องการยับยั้งค้นหาความทะยานอยาก แต่ไม่สามารถมีญาณชำระจิตออกไป ไม่มีญาณชำระ ไม่มีธรรมโอสถที่เข้าไปชำระโรคของหัวใจได้

สิ่งที่โรคของหัวใจ มันเป็นการที่เราเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์นี้ก่อน ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์ สัตว์เขาเกิดเป็นสัตว์เหมือนกัน ดูลิ ในปัจจุบันนี้สัตว์ก็เกิดเหมือนกัน แต่เขาไม่มีโอกาสนะ เขาก็เกิด

ชาติหนึ่งเหมือนกัน เขาก็เล่นละครบทหนึ่ง บทที่เขาเกิดมาเป็นสัตว์แล้วเขาก็ต้องตายไป เขาก็เล่นบทหนึ่ง

ถ้าเราเกิดขึ้นมาแล้วเรามีศรัทธาความเชื่อ เห็นไหม การเกิดเป็นมนุษย์นี่แสนยาก แสนยากจริงๆ เพราะจิตนี้มหาศาลเลย แล้วพยายามจะเกิด คนต้องมีบุญมีอำนาจวาสนาถึงได้เกิดเป็นมนุษย์

แต่เวลาเกิดเป็นมนุษย์ในอริยสัจ ชาติปี ทุกๆ การเกิดนี้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เวลาการเกิด อันนี้เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เพราะมันมีการเกิดอยู่ สภาวะทุกอย่างต้องเกิดมาตามกับการเกิดนั้น ใน การเกิดในสภาวะสิ่งใดมันก็มีความทุกข์ในสภาวะสิ่งนั้น ทุกภพทุกชาติมีการเกิดแล้วต้องมีสิ่งที่ เป็นทุกข์ต้องเกิดขึ้น แม้แต่เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมก็เหมือนกัน

สิ่งที่เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มีทิพย์สมบัติ มีความสุขอยู่ แต่มันก็มีความ เจา มันก็มีความทุกข์ในหัวใจ เหมือนเศรษฐีมหาเศรษฐี เศรษฐีมหาเศรษฐี ถ้ามหาเศรษฐี มีความสุขไหม

เรามองว่าเศรษฐีมหาเศรษฐีจะมีความสุขมาก แต่ถ้าเศรษฐีมหาเศรษฐีเขาคุยกัน เขาก็มี ความทุกข์มากเพราะอะไร เพราะเขาต้องรักษาสมบัติของเขา เขาต้องรักษาสถานะของเขา เขา รักษาณะ จะทำตัวแบบเราก็ไม่ได้

เราเป็นคนทุกข์คนจน เราเป็นอิสระ เราทำอะไรก็ได้ ไม่มีคนมาเพ่งเล็งเรา แต่เศรษฐี มหาเศรษฐีจะไปไหน เวลาส่งลูกไปเรียนหนังสือก็ต้องจ้างคนไปเฝ้าเพราะกลัวเขาจับไปเรียกค่า ใต้ ความทุกข์ของเขามีไปหมดเลย แต่คนก็ปรารถนาสิ่งนั้น นี่เรื่องของโลก เรื่องของโลก สภาวะ ที่ว่าเกิดมาแล้วมีความทุกข์ ชาติปี ทุกๆ

ชาติปี ทุกๆ การเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ความแก่ ความชราคร่ำคร่าก็เป็นความทุกข์อย่าง ยิ่ง นี่ความมหัสจรรย์ของกายนะ เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เรื่องของร่างกายเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์มาก สิ่งมหัศจรรย์เพราะว่ามันทำงานโดยธรรมชาติของมัน เวลาเมื่อโรคภัยไข้เจ็บขึ้นมามันก็ยังมีภูมิ ด้านทานต่อต้าน เรื่องของร่างกายมันก็มีภูมิด้านทานของมัน มันมีเรื่องสิ่งต่างๆ ที่จะทำลายเชื้อ โรคที่เข้ามาในหัวใจของมัน

แต่เวลาเราไปเหยียบหนามเข้าไป เหยียบหนาม เราไปเหยียบหนาม เราไปเจ็บไข้ได้ป่วย เวลาอวัยวะของเราขึ้นมามันก็มี เพราะทางวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้เขาเจริญ มีไตเทียม มีทุกอย่าง เป็นของเทียมที่จะเข้าไปจรรโลงชีวิตอยู่ แต่จะจรรโลงขนาดไหนมันก็ต้องตายไป คนเราเกิดมา ต้องตายไป ออกจากฉากมาแล้วต้องกลับเข้าฉากแน่นอน

โลกนี้เป็นสมมุติ วัฏฏะนี้เป็นสมมุติทั้งหมด สิ่งที่เป็นสมมุติ สิ่งใดๆ จะไปต้านทานมัน เป็นไปไม่ได้ สิ่งนี้เป็นสัจธรรมความจริงว่า สิ่งใดเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับไปเป็น ธรรมดา สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมดาแล้วมันดับไปเป็นธรรมดา ธรรมชาติของมัน นี่เป็นกระแสของ วัฏฏะ เหมือนกับนาฬิกาที่มันเดินไป

นาฬิกามันไม่รู้กับเรานะว่าเวลามันไม่ตื่นตื่นไปกับเรา เพราะมันเป็นวัตถุอันหนึ่ง นาฬิกามันเดินของมันไป

นี่ก็เหมือนกัน วัฏฏะมันเคลื่อนของมันไป มันไม่มีความรู้สึกกับเราหรอก แต่เพราะเรามี หัวใจ เรามีความรู้สึก เราเป็นเจ้าของนาฬิกาใช่ไหม เรายกนาฬิกาขึ้นมาดูว่าวันนี้กี่โมงแล้ว เวลา นี่กี่นาฬิกาแล้ว ก็ชั่วโมงแล้ว เราดูเวลาแล้ว ถ้าเรามีนัดหมาย เราก็ต้องรีบเร่ง ถ้าเราไม่มีนัดหมาย เราก็ดูเวลาเป็นการบอกเวลาเหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน ในชีวิตนี้มันหมุนไปในวัฏฏะ วัฏฏะเขาไม่มีความรู้สึกเหมือนเราหรอก แต่ เพราะใจของเรา เจ้าของชีวิตนี้ ถ้าเจ้าของชีวิตนี้มีศรัทธาความเชื่อ เพราะเรามีศรัทธา เรามี ความเชื่อ เราถึงต้องทำบุญกุศลของเรา ถ้าเราทำบุญกุศลของเรา บุญกุศลมันเกิดมาจากไหนละ

เกิดมาจากเจตนา เกิดมาจากเราพึงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดจาก สัจจะความจริงที่ว่าทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

สิ่งที่เป็นสัจจะความจริง อริยสัจให้ผลอยู่แล้ว ถ้าเราทำคุณงามความดี คุณงามความดี จะเข้าถึงใจเรา เรามีเจตนาสร้างสิ่งคุณงามความดี เจตนาอันนี้มันจะเข้าถึงใจเรา ถ้ามันเข้าถึง ใจเรา เพราะใจมีการกระทำนี้ การให้ทาน การฝึกใจใจ

เริ่มจากเอาแอลกอฮอล์ทาเนื้อเนยๆ นะ เพื่อจะฉีดยาไง เราก่อนจะฉีดยาต้องทำความสะอาดก่อนใช่ไหม นี่ทำความสะอาดไง มีเจตนา มีความเชื่อ มีเจตนามีความเชื่อ ศรัทธาความเชื่ออันนี้เป็นหัวใจจักร ถ้าหัวใจจักร การกระทำ การภาวนา มันทำแสนทุกข์แสนยากนะ

เราธรรมชาติของร่างกายต้องการอาหาร ต้องการการพักผ่อน ทำไมผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เขาต้องอดนอนผ่อนอาหารล่ะ เขาอดนอนผ่อนอาหารเพื่อจะเป็นการขัดเกลากิเลส ขัดเกลานะ ขัดเกลากิเลสคือการต่อต้าน คือการเริ่มยับยั้งชั่งใจ ยับยั้งชั่งใจกับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ถ้าเรายับยั้งเราคือยับยั้งกิเลส กิเลสมันอยู่ในหัวใจเรา สิ่งที่เป็นเรื่องของโลกนี้เป็นกระแส สิ่งที่เป็นกระแสส่งออกไป จิตนี้มันส่งออกธรรมชาติของมัน มันจะรับรู้สิ่งต่างๆ โดยธรรมชาติของมัน

สถานะของมนุษย์เป็นอย่างนี้ไง สื่อความหมาย ภาษาเป็นสมมุติ สมมุติต่างๆ สิ่งต่างๆ สมมุติขึ้นมาเพื่อจะสื่อความหมายกัน แล้วภาษาของใจ ถ้าภาษาของใจ สัมมาสมาธินี้เป็นภาษาสากล ถ้าสมมุติชนชาติใดก็แล้วแต่ ถ้าเกิดทำความเข้าใจขึ้นมาได้มันจะมีความสุขเหมือนกัน ภาษาสากลคือภาษาที่จิตมันสงบขึ้นมา ความรู้ของใจ ภาษาใจ ถ้าภาษาใจ จิตสงบเข้ามา

จิตจะสงบได้อย่างไร

ต้องเราฝันไง ถ้าเราไม่มีการฝัน จะเริ่มต้นแล้วเราจะไปเอาความสงบมาจากไหน แล้วเราจะหาตัวตนเราจากไหน เราจะหาหัวใจที่มันขับเคลื่อนพาเกิดพาทายมาจากไหน

เราเห็นแต่ เวลาเราคลอດออกมาจากกรรมของมารดานะ แต่ไม่มีใครเคยเห็นจิตมัน ปฏิสนธิในกรรมของมารดานะ จิตปฏิสนธิในกรรมของมารดาต้องมีไข่ มีเชื้อของพ่อ แล้วต้องมีจิตมาปฏิสนธิ ถ้าไม่มีจิตปฏิสนธิ เขาเรียกพ่อกับแม่เป็นหมัน สิ่งที่เป็นหมันเขาก็ครองเรือนของเขา แต่เขามีลูกไม่ได้เพราะเขาเป็นหมันของเขา เพราะจิตมันปฏิสนธิไม่ได้

แต่ถ้าจิตปฏิสนธิ ตัวจิตปฏิสนธิตัวนี้ จิตปฏิสนธิเข้ามา เกิดในครรภ์ เกิดในไข่ เกิดในโอปปาติกะ เกิดในน้ำคร่ำ จิตนี้ต้องเกิดในสภาวะแบบนี้ ในวิญญูะ ในวงยอดของวิญญูะที่นาฬิกา

นั้นหมุนไปอย่างนี้ จิตเวียนตายเวียนเกิดในสภาวะแบบนี้ แล้วก็เวียนตายเวียนเกิดไปไม่มีต้นไม่มีปลาย ถ้าเราไม่มีการยับยั้งนะ

ถ้าเรามีการยับยั้ง เรามีการยับยั้งของเรา ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามาได้ เรามีศีล ๕ สิ่งที่เป็นมนุษยสมบัติ ถ้าเรามีศีล ๕ เราเกิดเป็นมนุษย์ สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์มันเป็นชาติปี ทุกขามันก็ทุกข์เหมือนกัน แต่ทุกข์อย่างนี้มันผู้มีปัญญาไง ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมั่นก็ลากใจเข้ามาเพื่อให้ทำงานก่อน ทำงานก็ทำให้มันอ่อนน้อม อ่อนควรแก่การงาน

ใจคนแข็ง ใจคนกระด้าง มันจะทำความสงบของใจไม่สมควรไง การปั้นโองปั้นไหเขาต้องหมักดินไว้ก่อน ต้องนวดดินไว้ก่อน

นี่เหมือนกัน เราจะเริ่มทำหัวใจ เจตนามันเปิดก่อน ศรัทธาความเชื่อตั้งมา พอตั้งมา เข้ามาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มันสะกิดใจนะ มันสะเทือนใจ ถามตัวเองว่าชีวิตนี้คืออะไร การเกิด เกิดมาจากไหน เกิดมาชีวิตนี้ทำอะไรเป็นประโยชน์กับใจของเรา

ไม่ใช่ทำประโยชน์กับคนอื่นหรอก ทำประโยชน์กับใจของเรา ถ้าเราทำประโยชน์กับใจของเรา เราเป็นคนดีนะ สิ่งที่เป็นคนดี สังคมยอมรับเอง ถ้าเราเป็นคนไม่ดี เราจะทำประชาสัมพันธ์ขนาดไหนว่าเราเป็นคนดีๆ มันปิดไว้ไม่ได้หรอก

ความลับไม่มีในโลก สิ่งที่ความลับไม่มีในโลก สิ่งที่คุณรู้เขารู้ สิ่งที่คุณรู้เขารู้ ถ้าพูดถึงในปัจจุบันนี้ไม่มี เดี่ยวอดีตอนาคตสิ่งที่มีมันเปิดเผยออกมา มันจะรู้เองว่าคนดีหรือคนชั่ว สิ่งที่ดีหรือชั่ว อันนี้มันเป็นธรรมชาติเรื่องของโลก ความลับไม่มีในโลก ความลับอันนี้มันไม่มี

ถ้าเราจะเปิดใจของเราละ ถ้าเราเปิดใจของเรา เรามีความเชื่อมีศรัทธาขึ้นมา เราย้อนกลับเข้ามาถึงเรา เราทำคุณงามความดีของเราเพื่อเราๆ เพื่อจิตของเราไง เพื่อหัวใจดวงนี้มีความสุขพอสมควรนะ

มนุษย์นี่เป็นทรัพยากรมนุษย์ เขาว่าทรัพยากรมนุษย์ มนุษย์นี่ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ว่าผู้บริหารผู้ปกครองเขาใช้มนุษย์นี้เป็นประโยชน์ แล้วมนุษย์ก็ต้องหาอยู่หากิน หาอยู่หากินเพราะว่าออกมาเล่นละครแล้ว เกิดมาแล้วก็ต้องใช้ชีวิตไปชีวิตหนึ่ง ชีวิตหนึ่งนี่เราก็คงใช้ปัจจัยเครื่องอาศัยสิ่งที่เครื่องอาศัยมันก็พอเป็นอยู่เป็นไปไง ถ้าเราเป็นอยู่เป็นไป เอาชีวิตเรามันก็เป็นไป

แต่หัวใจละ หัวใจมันมีคุณค่ามากกว่านั้น คุณค่าที่เป็นมากกว่านั้นเพราะมันเป็นความสุขความทุกข์ ความสุขความทุกข์แล้วถ้าเรามีความเชื่อศรัทธา มีศีลก่อน มีศีลทำให้มันเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าไม่มีศีลมันเป็นมิจฉาสมาธิอะไร เพราะเกิดสมาธิแล้วมันมีมนต์ดำ มันมีสิ่งที่ว่าต้องเป็นผู้วิเศษ ต้องการมีอำนาจเหนือคนอื่น

ดูทางวิทยาศาสตร์ ทางยุโรป เขาทำจิตสงบได้ เขาใช้พลังงานของใจตัดเหล็กได้ ดัดสิ่งใดได้ เราก็เห็นเป็นการตื่นเต้น

มันส่งออกนะ เริ่มต้นตั้งแต่กระทำก็จะส่งออก เสร็จแล้ว ปฏิบัติแล้วก็ยังส่งออกอีก มันถึงเป็นมิจฉาสมาธิใจ

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิมันจะมีศีลก่อน ศีลปกคลุมมันไว้อยู่ ไม่ทำลายตน ปาณาติปาตาฯ ไม่เบียดเบียนตนเพื่อตนเอง เพื่อไม่เบียดเบียนตน จะมีความสุขความทุกข์ก็เป็นของตน แล้วทำแล้วไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อ

สิ่งที่ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ประโยชน์เพราะโฆษณาชวนเชื่อไง สถานะของกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก เขาไม่ยอมรับเรา เราจะเป็นผู้วิเศษ เราจะเป็นคนที่มีอำนาจวาสนา จะต้องโฆษณา มันส่งออกไปมันก็พุ่งออกไป สิ่งที่พุ่งออกไป เห็นไหม

เวลาครูบาอาจารย์เราเข้าป่าเข้าเขา อยู่คนเดียว อยู่กับสัตว์ เวลาสัตว์มันเข้ามามันมีความร่มเย็นเป็นสุข สัตว์ทำไมมันไวใจละ เวลานายพรานเข้าไปทำไมมันทำร้ายนายพรานละ ทำไมพระเราไปอยู่ในป่าในเขา ทำไมเสือ ทำไมช้างมันพอใจละ มันมาอุปัฏฐากก็ได้ เวลาช้างกับลิงอุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกก็มี เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน ไปอยู่กับเสืออยู่กับสาง เวลาส่งภาษาใจใจ มาทำไม

มาปกครอง มาคุ้มครอง มาดูแล

แต่คนที่โดนคุ้มครอง คนโดนดูแลกลัวเกือบตาย กลัวเสียกลัวสาง กลัวอะไร กลัวเข้ามาความกลัวคืออะไร ความกลัวคือจิตส่งออก สิ่งที่ส่งออกมันออกไปจากไหน ออกไปจากใจของเรา

เราไม่เจอใจของเรา เราเจอแต่อาการของใจของเรา เพราะอาการคือความกลัว ความกลัวเป็นอาการเกิดดับ ไม่ใช่ตัวใจ สิ่งที่เกิดขึ้นจากใจ สติก็เกิดขึ้นจากใจแต่ไม่ใช่ใจ ถ้าเป็นใจ ทำไมไม่อยู่กับเราตลอดไป เพราะความรู้สึกอยู่กับเราตลอดไป

การฝึกฝน ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมั่นดังออกไปอย่างนั้น อดนอน อดอาหาร เข้าไปรุกรามูล เพื่ออะไร เพื่อจะค้นคว้าหาตัวเอง สิ่งที่ค้นคว้าหาตัวเองเพื่อหายากำจัดเชื้อโรคจากใจ

หมอเขารักษาร่างกายของเรา ขนาดที่ว่ารักษาร่างกายของเรา โรคที่แบบว่าเขาวิจัยค้นคว้าไม่ได้ต้องยอมรับว่าโรคนี้รักษาไม่ได้ เวลาถึงกับต้องตายไป ทุกคนต้องยอมรับ นี่คือสภาวะกรรม คนเกิดมาแล้วต้องตาย สิ่งที่ตาย ตายด้วยวิบากของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน ถึงที่สุดร่างกายนี้รักษาไม่ได้ ก็ต้องยอมรับความเป็นไปว่าต้องตายไป หรือชรา โรคชราตายไป นั่นส่วนตาย

แต่โรคของใจ เวลาเราตายไป โลกเขาเห็นกันว่าผู้แสดงจะกลับเข้าฉาก จำลानะ เสียใจ จำพึงจำพันกันนะ ผู้ที่จะลากันจะตาย แต่ตายไปแล้ว จิตที่ตายมันไม่ตาย มันออกไปสถานะใหม่ มันอยู่ของมันอย่างนั้นตลอดไป

เข้าไปหลังฉาก คนเล่นในฉาก มันก็เห็นผู้เล่นในฉาก เหมือนกับที่วานักกีฬา นักกีฬาที่เขาแข่งขันในสนาม ผู้ที่ดูกีฬาอยู่นอกสนาม

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันออกไป มันออกจากฉากไป มันเห็นผู้เล่นอยู่ในฉากนั้นนะ เห็นผู้เล่นในฉาก เราถึงว่าเวลาทำบุญกุศล อุทิศบุญกุศลไป ต้องได้รับแน่นอน

คลื่นของจิต คลื่นของความรู้สึก เวลาเข้าฉากไป เขาก็มีความเห็น เขามีความรู้สึก เราอยู่หน้าฉาก เขาก็มีความรู้สึก ความรู้สึกอันนี้มันส่งกันได้ สิ่งที่ส่งกันได้ ถึงอุทิศส่วนกุศลถึงกันได้ บุญกุศลถึงเกี่ยวเนื่องกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ผู้ตาดีสอนนะ

ถ้าผู้ตาบอดเขาบอกว่าสิ่งนี้มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นปัจจุบันนี้ มันจะเป็นไปได้อย่างไร

สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าเป็นวิทยาศาสตร์ทำไมเราไม่ควบคุมได้ละ ทำไมเราไม่สามารถบังคับ เราสร้างขึ้นมาให้ทุกคนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาละ ในการประพฤติปฏิบัติต้องทำใจอย่างนี้

มรรคสามัคคีต้องเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาทั้งหมด เราก็สามารถทำได้ จิตแพทย์ก็สามารถควบคุมได้ ความรู้สึกทางจิตเขาต้องควบคุมได้ ทำไมเขาทำไม่ได้ล่ะ

เขาทำไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องของสุตวิสัย เป็นเรื่องของปัจจัยตั้ง เป็นเรื่องของใจของตัวเองนั้น ถ้าใจดวงนั้นมีความเชื่อ ใจดวงนั้นมีการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จะย้อนกลับเข้ามาใจดวงนั้น

โรคของร่างกายต้องให้หมอรักษา โรคของใจเราต้องรักษาเอง แต่อาศัยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน อาศัยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน เดินตามเชื่อมั่นในศีล สมาธิ ปัญญา นี่คือการเดินตามธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก้าวเดินตามไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง ถ้าเราเดินก้าวถึงธรรมอันนั้น เรา จะรักษาตัวเราเอง ต้องรักษาตัวเราเองนะ

หมอรักษาได้แต่ร่างกาย หัวใจนี้เราเป็นคนรักษา เว้นไว้แต่คนที่พิกลพิการทางจิตเขาก็คือ ต้องให้จิตแพทย์รักษา จิตแพทย์รักษาก็กลับมาเป็นปกติเท่านั้น

แต่ถ้าในการรักษาของธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลึกลึกกว่านั้นอีก เพราะมันรักษาโรคของใจ คือกิเลสตัณหาความทะยานอยากออกไปจากใจ สิ่งที้อยากออกไปจากใจ จิตนี้บริสุทธิ์ จิตนี้ไม่มีแรงขับเคลื่อน จิตนี้จะไม่เกิดอีกชาติปี ทุกๆ จะไม่เกิดกับจิตนี้ จิตนี้เกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เพราะชาตินี้เกิดขึ้นมาแล้วเพราะเป็นมนุษย์นี้ แล้วการประพฤติปฏิบัติ ประสพธรรมในหัวใจของตัวเองแล้ว เห็นว่าการเกิดและการตายเป็นของสมมุติ เป็นเรื่องของโลก นี่คือการละคร เป็นเรื่องของสิ่งที่แปรปรวนไป แต่จิตดวงนี้เห็นสภาวะเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นสภาวะไปทั้งหมด ถึงบอกว่าผู้ตาสว่างจะไม่ตื่นตื่นไปกระแสนของวัฏฏะเลย

กระแสนของวัฏฏะหมุนไปเหมือนกับนาฬิกา มันต้องหมุนไปโดยธรรมชาติของมัน แต่นาฬิกามันยังมีวันตายนะ วัฏฏะจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป หัวใจก็ต้องหมุนเคลื่อนไปในวัฏฏะนี้ตลอดไป แล้วใจดวงนี้มันพ้นออกจากวัฏฏะ มันจะไม่เคลื่อนตามวัฏฏะนี้ไป มันจะไม่เคลื่อนตามแรงขับเคลื่อนของตัณหาความทะยานอยาก

สิ่งที่มีบาปอกุศลที่ขับเคลื่อนไป เกิดภพสูงๆ ต่ำๆ ตามแต่บุญกุศลและบาปอกุศล
ขับเคลื่อนจิตนี้ไป แล้วทำลายความขับเคลื่อนอันนี้ออกไปทั้งหมด จิตนี้ถึงพ้นออกไปจากวัฏฏะ
นี้เป็นความสุขโดยสมบูรณ์

ร่างกายของมนุษย์ที่วามหัตศจรรย์ แต่จิตมหัตศจรรย์กว่ามหาศาลเลย มหัตศจรรย์จนทำให้
ตามความเป็นจริงทั้งหมด แล้วพ้นออกจากทุกข์ไปทั้งหมด เอวัง